

Sygn. akt VII K 111/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2017 roku,

sprawy **P. M.** s. A. i E. z domu S., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 9 stycznia 2017 r około godz. 09:05 w P. przy ul. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 09:07 do stężenia 0,66 mg/l (alkosensor) oraz o godz. 09:27 do stężenia 0,61 mg/l (alkosensor) o godz. 09:30 do stężenia 0:63 mg/l (alkometr) oraz o godz. 09:34 do stężenia 0:59 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu będąc uprzednio skazanym przez Sąd (...) w P.prawomocnym wyrokiem (...) za przestępstwo kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego **P. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonemu karę 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 4 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego P. M. świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 09.01.2017 roku godzina 09:05 do dnia 10.01.2017 roku godzina 12:15 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;
5. zwalania oskarżonego od kosztów sądowych, wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 111/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu (...) w P. z dnia (...) r. w sprawie (...) P. M. został skazany m.in. za czyn z art. 178a § 1 kk, popełniony w dniu 11.06.2014 roku, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, objętą karą łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności

orzeczona tym samym wyrokiem, oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30.01.2015 roku.

/dowód: odpis wyroku SR w/m – k. 18

odpis wyroku SO w/m – k. 19

karta karna – k. 11-13/

W dniu 9 stycznia 2017 roku około godziny 09.05 w P. na ulicy (...) P. M. prowadził samochód osobowy marki M. (...) o nr rej. (...). Kierujący został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i poddany badaniom trzeźwości.

/dowód: notatka urzędowa- k. 1 /

Badania stanu trzeźwości P. M. przeprowadzone o godzinie 09:07 wykazały stężenia - 0,66 mg/l (alko sensor), o godz. 09:27 stężenia - 0,61 mg/l (alkosensor), o godz. 09:30 stężenia – 0,63 mg/l (alkometr) oraz o godz. 09:34 stężenia – 0,59 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/dowód: protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości – k. 2, 3

dane osobopoznawcze – k. 22/

Oskarżony P. M. ma 37 lat. Legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu ślusarz mechanik maszyn budowlanych. Świadczy pracę na rzecz firmy budowlanej – staż zawodowy za pośrednictwem Powiatowego Urzędu Pracy, z miesięcznym wynagrodzeniem na poziomie około 900 złotych. Jest żonaty. Ma na utrzymaniu żonę i córkę. Nie ma majątku.

/dowód: dane wskazane na rozprawie głównej – k. 39-39v/

Oskarżony P. M. był uprzednio karany, w tym za czyn z art. 178a § 1 kk.

/dowód: karta karna- k. 11-13

odpis wyroku SR w/m – k. 18

odpis wyroku SO w/m – k. 19/

Oskarżony P. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, przejechał ok 1,2 km do 2 km. Nie spożywał alkoholu w dniu kiedy wsiadł za kierownicę, dzień wcześniej do godzin wieczornych, a nawet nocnych. To była wódka i piwo. Nie potrafił podać precyzyjnie ilości spożytego alkoholu, jak podał „troszeczkę było wypite”. Jak dalej wyjaśnił, miał pojechać do zakładu blacharskiego, szykować sobie pracę, dlatego zdecydował się wsiąść do samochodu. Nie ma na chwilę obecną uprawnień do kierowania pojazdami. Aktualnie nie spożywa alkoholu, deklaruje, iż dostrzega problem z kontrolowanym piciem alkoholu. Oskarżony opisał swoją aktualną sytuację zawodową.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 39v-40/

Sąd zważył, co następuje:

Fakty istotne w sprawie są bezsporne. Oskarżony przyznał się do popełnienia zrucanego mu czynu, podał, że spożywał alkohol do godzin późnowieczornych, a nawet nocnych. Nie ma przeciwdowodu dla oświadczenia oskarżonego co do odległości pokonanej w stanie nietrzeźwości. Stan nietrzeźwości został ustalony poprzez stosowne badania. Badania te przeprowadzone zostały zgodnie z wymogami określonymi w przepisach art. 129 ust. 2 pkt 3, art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 1997 r. Nr 98, póź. 602 z późn. zm.). Dokument w postaci protokołu badania sporządzony został w sposób jasny i przejrzysty. Stężenie alkoholu podano we właściwych

jednostkach (mg/l). Oskarżony nie kwestionował wyników badań. Fakt uprzedniego skazania za czyn z art. 178a § 1 kk z wyniku z dokumentu o charakterze urzędowym – odpisu orzeczenia.

Stąd też na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie występku polegających na tym, że w dniu 9 stycznia 2017 r około godz. 09:05 w P. przy ul. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, samochód ciężarowy marki M. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości opisanym w protokołach badań, będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu (...) w P. z dnia z dnia (...) r. w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. za czyn z art. 178 a § 1 kk.

Wobec powyższego należało przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 kk.

Stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 kk zachodzi wówczas gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Oskarżony niewątpliwie znajdował się w stanie nietrzeźwości, na co wskazują wyniki badań i w tym stanie prowadził pojazd mechaniczny.

Oskarżony, mimo uprzedniego skazania ponownie naruszył podstawową zasadę ruchu drogowego kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwym po drodze publicznej. Oskarżony jako uczestnik ruchu drogowego zobowiązany był do przestrzegania zasad bezpieczeństwa tegoż ruchu, w tym podstawowej zasady – zasady trzeźwości jego uczestników.

W ocenie Sądu wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W momencie podejmowania przypisanego mu działania przestępnego był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Czyn oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględniają

a/ jako okoliczności obciążające:

- uprzednia karalność za czyn podobny,
- ponad dwukrotne przekroczenie ustawowego progu trzeźwości,
- odcinek pokonany przez oskarżonego w stanie nietrzeźwości;

b/ jako okoliczności łagodzące:

- przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego nie można zastosować instytucji probacyjnej warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sprzeciwia się temu brzmienie art. 69 kk. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (§ 1). Nadto sąd warunkowo zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Innymi słowy,

na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary zasługują jedynie sprawcy, wobec których orzeczono karę w określonym wymiarze ale zasadniczo co, do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że mimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci ponownie na drogę przestępstwa. W przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek pozwalających w sposób przekonywający i wiarygodny budować przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia kary w stosunku do oskarżonego, cele kary zostałyby osiągnięte.

Również względy społeczne oddziaływania kary przemawiają przeciwko

stosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Społeczne oddziaływanie kary jako jeden z celów kary jest podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (...). Oznaczają przede wszystkim potrzebę wymierzenia takich kar, które odpowiadają społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dają gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości oraz tworzą atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.01.2006 r., II Aka 290/05, LEX nr 168034).

Ponieważ oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości będąc już uprzednio skazany za czyn z art. 178a § 1 kk, Sąd na podstawie art. 42 § 3 kk (w wyroku omyłkowo przywołano art. 42 § 4 kk) zobligowany był orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Ten środek karny ma nie tylko charakter represyjny, lecz także pełni funkcję prewencyjną, poprzez wyeliminowanie z ruchu drogowego osoby stwarzającej zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Nie ma w realiach tej sprawy, zważywszy na wielość i rodzaj okoliczności obciążających, podstaw do oceny, iż w realiach tej sprawy zachodzi wyjątkowy wypadek, pozwalający na odstępianie od obligatoryjnego środka karnego – dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony w stanie nietrzeźwości, ponad to, że kierował pojazdem, to zamierzał przystąpić do pracy na budowie – a tak deklaruje.

Celem wzmocnienia orzeczenia o karze i prewencyjnego oddziaływania orzeczenia, jak również dla podkreślenia naganności i bezprawności zachowania oskarżonego, Sąd mając za podstawę treść art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne o charakterze obligatoryjnym w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Okres zatrzymania w sprawie (pozbawienia wolności) zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej, podlegającej efektywnemu wykonaniu kary pozbawienia wolności, stosownie do treści art. 63 § 1 i 5 kk.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych. Oskarżony nie pozostaje bez dochodów, ale ich wysokość w konfrontacji z sytuacją osobistą, rodzinną (oskarżony ma utrzymaniu żonę i córkę) uzasadnia twierdzenie, że uiszczenie kosztów sądowych chociażby w części byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.